

σιωπηλά και άγρια, όπως κινούνται τα μεγάλα, ώργισμένα σύννεφα εις τους δρόμους του στερεώματος και τα ελάφρα πουληά έσχιζαν τον άέρα, όπως σχίζουν οι βουβόι διάπτουτες τον άτάραχον αιθέρα. Και ή Πανσέληνος έβαλάσμωνε με τα μάγια του δροσολεύκου φωτός το άφλοισθητον πέρασμα της ζωής και της αγάπης.

Ο φιλόσοφος έχαιμογέλασε πάλι και άρχισε να μιλή με τον έαυτό του: «Τώρα το βουβό κύμα της άσημένιας λίμνης ένώνεται κάτω από το φώς με το κύμα της ζωής και τα δένδρα του δάσους και τάγγιολούλουδα του άγρου εύρηκαν τους αδελφούς των». Έπειτα εκατέβασε τα μεγάλα, γαλανά μάτια, τα καταχνιασμένα κάτω από τις πυκνές βλεφαρίδες και στο χλωμό πρόσωπό του έχυθηκεν ή σκιά της σβυνομένης ζωής. Και πάλι αναστέναξε: «Πόσο λίγο έμοιασε ή ζωή μου με τη ζωή της λίμνης, του κάμπου και του δάσους!» Και ή φωνή του που άντήχησε μέσα στη λευκή σιωπή και αξάφνισε το πέρασμα της βουδής θεωρίας, έσβυσε μέσα στο φώς.

Ο φιλόσοφος του στοιχειωμένου πύργου με το χλωμό πρόσωπο και τη μακριά, κάτασπρη γενεάδα είναι πολυς καιρός που άφισε τον κόσμο. Τα μεγάλα παράθυρα του πύργου μένουν χρόνια και χρόνια κλειστά άπάνω από τη λίμνη και το δάσος. Μόνο την ώρα που ή Πανσέληνος ελευθερώνεται από την άγκαλιά των πυκνών δένδρων, ή σκιά ένδε κυπαρισσιού περνάει βουδή άπάνω από τον τάφο του και χαϊδεύει τα μικρά γαλάζια άμάραντα του λησιμονημένου χώματος. Και οι δύο γέροι του παλαιού καιρού έρχονται άκόμη κάθε βράδυ και έαποσταίνουν στην έρμηική ταφόπετρα. Και οι δύο γέροι έαποσταίνοντας λένε άκόμα με τη ραγισμένη φωνή του ό ένας στον άλλον: «Έδώ αναπαύεται ό φιλόσοφος που έιδε το θαύμα»...

(Οκτώβριος 1911)

Γαίης Νεβάνε

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΩΣΗΣ

